

Indtægt, Fornye og Velighed, sat i Forbindelse med de kommunale Afgifter, vilde blive mere faalelig; men en ren Fornye- og Indkomstskat er jeg, som sagt, en bestemt Modstander af. Naar man vil stille den overfor andre Skattelove, er den Lov, som nærmest træder i Dinens, Toldloven, og jeg siger da, at Tolden er en langt retfærdigere og naturligere Skat end Indkomstskatten. Jeg siger, at Skatteobjektet er der langt bedre og retfærdigere end Indkomsten som Skatteobjekt. Indkomsten er for mig et af de svageste Skatteobjekter, man kan vælge, thi man kan stille mange Personer op ved Siden af hinanden, der alle staa skrevne for den samme Indtægt og derfor alle komme til at betale den samme Skat, og der vil iblandt dem ikke være to Personer, der have den samme Skatteevne. Indkomstskatten rammer navnlig dem, der have fast Indtægt, og jeg kan sige, at den rammer Kjøbstæderne mere end Landet. Vil jeg tage en Mand i Kjøbenhavn, der har en bestemt Indtægt af f. Ex. 1,000 Rd., og ved Siden af ham stille en Gaardmand, der staa opført med den samme Sum af 1,000 Rd., vil i Reglen Gaardmanden have bedre Skatteevne end hin Mand i Kjøbenhavn med de faste Indtægter (Modsigelse). Ja, det er min Overbevisning, og det vilde jeg ved en nøiere Udpylling kunne forklare bedre. Jeg skal dog henvise til en Bemærkning, der er fremkommen i det andet Thing af et fremragende Medlem, jeg tror det ærede 5te kongevalgte Medlem (Andræ). Han yttrede ved Behandlingen af Finanslovsforslaget forleden Dag — det staa i Landstingstidenden Sp. 2602 og er kun nogle faa Ord, som jeg vil tillade mig at op læse —: „Lad mig her tilføie — uden at jeg dog vil dvæle ved Toldbestatningen —, at Intet er besynderligere end atter og atter at høre der Formening udtalt, at det skulde være en Skat, som paa en ganske særegen Maade hillede paa den arbejdende Befolkning. Det er ganske urigtigt. Arbeidernes Indtægt fremstaa ved en Debat mellem de Tilbud af Arbejde og de Fordringer paa Arbejde, der till enhver Tid ere tilfede. Det er en saadan Debat, som under mere eller mindre omfattende og skiftende Hensyn og Former af-

gjør, hvad der bliver Arbeidernes Indtægt, og et af de Momenter, der ligge skjulte derunder, er naturligvis Dyrheden af alle de Fornødenheder, som Vognen for Arbejdet maa kunne dække.“ Jeg tillæder i Alt Væsentligt denne Betragtning. Jeg siger, at Toldbestatningen er af den Bessaffenhed, at man kan sige, at den i det Hele kommer til at virke paa Varernes Pris. Det er det Samme, som om Varerne stod i noget høiere Pris, og naar vi se hen til, hvad jeg vil kalde den lavere Del af Befolkningen, den Del, som lever saa at sige fra Haanden og i Munden, for hvilken Daglønnen netop staa til til det daglige Udkomme, staa den Sum, som en Familie i denne Klasse lever af, i den allernøieste Forbindelse med de daglige Fornødenheders Pris. Dersom Priserne paa de daglige Fornødenheder stige, vil det være nødvendigt at forøge det, som en saadan Familie har at leve af, hvorimod det, naar Priserne falde, vil blive Familien lettere at leve. Jeg vil tage til Exempel en Gaardmand, som har et vist Antal Dagleiere; disse Dagleiere leve alle som den Stand, hvad jeg kalder fra Haanden i Munden, de have netop, hvad der behøves til at flyde oven paa, hverken mer eller mindre; naar man tager Noget fra dem, have de ikke nok at leve af, og giver man dem paa den anden Side noget Mere, er det noget over, hvad de strengt taget behøve til at leve. Lægger man høiere Skat paa de Varer, de leve af, bliver det ikke dem, der komme til at betale det, men Gaardmanden; det udjævner sig gjennem Tiden saaledes, at de, der staa paa det lavere Standpunkt i Samfundet, ville ganske bestemt vedblive at staa paa samme Standpunkt, enten man forøger eller formindsker Skatten. Men hvad man maa være forsigtig med, er at forandre denne Skat, thi en Forøgelse vil virke forstyrrende ind paa den store Klasse af Samfundet og fremkalde Rivninger og Brydninger, som man helst maa undgaa. Men dette kan kun undgaaes ved at paalægge en extraordinær Skat paa den Del af Befolkningen, der kan betale og i alle Tilfælde kommer til at betale Skatten, og naar der derfor er Tale om at paalægge en overordentlig Skat, som det ene Aar kan være